

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.229/2024/12.

A felperes:

(felperes neve) (lakcíme.)

A felperes képviselője:

Dr. Falat László ügyvéd (ügyvéd 1. címe)

Az alperesek:

(I. r. alperes neve) (címe I. rendű

(II. r. alperes neve) (cím.) II. rendű

(III. r. alperes neve) (lakcím VI. rendű

(IV. r. alperes neve) (lakcím VII. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Endrődiné dr. Makány Anikó ügyvéd (ügyvéd 2. címe.)

I-II. rendűért

A per tárgya:

háztársári közös vagyon megosztása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 4.P.21.300/2023/43.

A fellebbezést benyújtó felek és a fellebbezések száma:

felperes, 4.P.21.300/2023/46.

I - II. rendű alperesek, 4.P.20.300/2023/47.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben**, az alábbiak szerint **megváltoztatja**:

Mellőzi a vagyonmérleg 1. tétele alatti 1.600.000 (egymillió-hatszázezer) forint forgalmi értékű Ford Fiesta típusú személygépkocsi felperes tulajdonába adását.

A 65. tétel alatti 614 darab O.-részvény értékét 10.959.900 (tízmillió-kilencszázötvenkilencezer-kilencszáz) forintban, a 66. tétel alatti O.-részvények osztalékát 804.052 (nyolcszáznégyezer-ötvenkettő) forintban, a 67. tétel alatti C. lakossági folyó- és megtakarítási számla egyenlegét 774.641 (hét-százhetvennégyezer-hatszáznegyvenegy) forintban határozza meg.

Megállapítja, hogy a (ingatlan 3. hrsz.-a) helyrajzi számú, természetben (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan – az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzettől eltérően – 72/100 részben a felperes különvagyona, 14/100-14/100 részben a felperes és az I. rendű alperes tulajdona házastársi közös vagyon jogcímén.

A felperes tulajdonába adja a (település neve) (ingatlan 3. hrsz.-a) helyrajzi számú, (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlanból az I. rendű alperes 14/100 tulajdoni hányadát. Megkeresi az illetékes ingatlanügyi hatóságot, hogy az I. rendű alperes (**I. r. alperes személyes adatai**) tulajdonjogát a fenti ingatlan tulajdoni lapjáról törölje és arra a felperes (**felperes személyes adatai**) tulajdonjogát jegyezze be különvagyon, illetve házastársi közös vagyon megosztása jogcímén.

Mellőzi a (ingatlan 2. címe, hrsz.-a), (ingatlan 5. címe) szám alatti kivett lakóház, udvar, gazdasági épület megnevezésű ingatlan árverési értékesítésének elrendelését, valamint az árverési vételár felosztására vonatkozó rendelkezést és a felperes $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát az I. rendű alperes tulajdonába adja házastársi közös vagyon megosztása jogcímén.

Mellőzi a VI. és VII. rendű alpereseknek az árverési értékesítés tűrésére kötelezését és a VI-VII. rendű alpereseket a (település neve), (ingatlan 2. hrsz.-a) helyrajzi számú ingatlanon fennálló közös tulajdon fentiek szerinti megszüntetésének tűrésére kötelezi.

Megkeresi az illetékes ingatlanügyi hatóságot, hogy a (település neve) (ingatlan 2. hrsz.-a) helyrajzi számú (település neve), (ingatlan 2. címe), (ingatlan 5. címe) számú ingatlanról a felperes (**felperes személyes adatai**) $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát törölje és az I. rendű alperes (**I. r. alperes személyes adatai**) 1/1 arányú tulajdonjogát jegyezze be házastársi közös vagyon megosztása jogcímén.

A felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő értékkiegyenlítés összegét 5.503.658 (ötmillió-ötszázháromezer-hatszázötvennyolc) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.261.348 (egymillió-kettőszázhatvanegyezer-háromszáznegyvennyolc) forint, a II. rendű alperesnek 885.897 (nyolcszáznyolcvanötezer-nyolcszázkilencvenhét) forint első- és másodfokú eljárási költséget.

A felperes által az államnak fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 1.057.500 (egymillió-ötvenhétezer-ötszáz) forintra felemeli, az I. rendű alperes által fizetendőt 442.500 (négy száznegyvenkettőezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 369.796 (háromszázhatvankilencezer-hétszázkilencvenhat) forint másodfokú eljárási költséget.

A felperest 1.686.000 (egymillió-hatszáznyolcvanhatezer) forint, az I. rendű alperest 3.314.000 (hárommillió-háromszáztizennégyezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezi az esedékesség napjáig az államnak a NAV illetékbevételei számlájára. Az esedékesség napja az e határozat meghozatalát követő 60. nap.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes és az I. rendű alperes (a továbbiakban: házastársak) 1995. október 7-én kötöttek házasságot, amelyből 1996-ban (gyermek 1. neve), 1999-ben (gyermek 2. neve) és 2008-ban (gyermek 3. neve) utónevű gyermekük született. Életközösségük 2013. július közepén szűnt meg, ezután az I. rendű alperes még közel egy évig az utolsó közös lakásban lakott. Házasságukat a (település neve) Járásbíróság (...) számú ítéletével felbontotta.

[2] A házassági életközösség idején a felperes banki alkalmazott volt a (K.) Banknál, ahol – kedvező feltételekkel – ún. dolgozói bankszámlával rendelkezett, amelyhez az I. rendű alperes számára 2000. február 25-től biztosított hozzáférést.

[3] Az I. rendű alperes sportoló volt, amelyből pontosan meg nem határozható, de jelentős összegű havi jövedelemre tett szert, emellett zenéléssel foglalkozott.

[4] A felperes édesanyja folyamatosan, aktívan részt vett a házastársak gazdasági döntéseinek meghozatalában, közreműködött ingatlanvásárlásaik lebonyolításában, és neki is hozzáférése volt a dolgozói bankszámlához, ahová alkalmanként a saját megtakarításaiból, illetve az általa értékesített ingatlanok vételáraiból is befizetett különböző összegeket – köztük 1999. június

21-én 1.100.000 forintot – a házastársak által később megvásárolandó ingatlan foglalójának fedezésére.

[5] A felperes, a testvére és az édesapjuk 2000. február 14-én 6.000.000 forint vételár ellenében eladták a közös tulajdonukat képező, a felperes édesanyja haszonélvezeti jogával terhelt (település neve), (ingatlan 1. címe) szám alatti ingatlant. A felperest a vételárból a tulajdoni hányada alapján 1.500.000 forint illette, emellett az édesapja neki ajándékozta a vételárból öt illető 1.500.000 forintot. Ezt az összesen 3.000.000 forintot 2000. február 14-én befizették a felperes dolgozói bankszámlájára, ahonnan 2000. február 21-én 1.800.000 forint készpénzkifizetés történt.

[6] A (település neve), (ingatlan 2. címe) szám alatti ingatlan 3432/6864 arányban a felperes édesanyjának a tulajdonát képezte, tulajdoni hányadát 2000. április 12-én 6.000.000 forint vételárért eladta. A szerződéskötés napján 2.000.000 forint foglalót vett át, amit még aznap befizetett a felperes dolgozói számlájára. A következő 2.000.000 forint vételárrészletet 2000. április 17-én, majd a fennmaradó 2.000.000 forintot 2000. május 22-én teljesítették a vevők. A bankszámlakivonat szerint a dolgozói bankszámlára 2000. április 17-én 2.300.000 forint, 2000. május 22-én 2.810.000 forint készpénzbefizetés történt.

[7] A házastársak a 2000. november 8-án megkötött adásvételi szerződéssel egymás között egyenlő, $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban megszerezték a (település neve) (ingatlan 3. hrsz.-a) helyrajzi számú, (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan (a továbbiakban: (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan) tulajdonjogát. A vételár 11.500.000 forint volt. A szerződés szerint a vevők a szerződés aláírásával egyidejűleg megfizettek 2.000.000 forint foglalót, míg a fennmaradó vételárból 4.000.000 forintot 2001 januárjában, 5.500.000 forintot 2001. augusztus 31-ig kellett teljesíteniük. A szerződő felek ugyanerre az ingatlanra vonatkozóan 2001. augusztus 16-án ügyvéd által készített és ellenjegyzett okiratba foglalt adásvételi szerződést írtak alá, amelyben a vételárat 6.850.000 forintban tüntették fel.

[8] A házastársak a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan teljes, 11.500.000 forintos vételárát megfizették. A foglaló 2000. november 8-án került kiegyenlítésre a felperes dolgozói bankszámlájáról felvett 2.000.000 forinttal. Ugyaninnen felvett pénzből történtek további részteljesítések: 2001. január 12-én 3.900.000 forint, 2001. augusztus 15-én pedig 3.600.000 forint összegben.

[9] A házastársak az életközösség tartama alatt – 2003. és 2010. között – a fő-és a melléképületen számos értéknövelő beruházást végeztek. Lecserélték a nyílászárókat és a burkolatokat, átalakították a földszinti és az emeleti fürdőszobákat, felújították a teraszt és a melléképületet, utóbbiban új vizesblokkot alakítottak ki, hőszigetelték az épületet és ereszcsonát, verébdeszkat helyeztek el. Házilag újították fel a kaput és a garázskaput. Az ingatlan jelenlegi beköltözhető forgalmi értéke 50.000.000 forint, amelyen belül a beruházásokkal elért értéknövekmény 10.050.000 forint.

[10] A házastársak a 2000. november 20-án megkötött adásvételi szerződéssel megvásárolták a (település neve) (ingatlan 4. címe, hrsz.-a) szám alatti ingatlan 144/288 tulajdoni hányadát (a továbbiakban: (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlan) egymás között egyenlő arányban 1.400.000 forint vételárért. Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 5.900.000 forint.

[11] A házastársak 1716/6864-1706/4864 arányban tulajdonosai a (település neve) (ingatlan 2. hrsz.-a) helyrajzi számú, (ingatlan 2. címe), (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlanak, amelynek jelenlegi forgalmi értéke 4.000.000 forint. Tulajdonostársaik a VI. és VII. r. alperesek.

[12] A II. rendű alperes – az I. rendű alperes édesapja – a 2000. június 23-án kelt adásvételi szerződéssel 3.000.000 forint vételáron megszerezte a (település neve, ingatlan 6. hrsz.-a) helyrajzi számú, (ingatlan 6. címe) szám alatti ingatlan (a továbbiakban: (ingatlan 6.) utcai

ingatlan) 1/1 arányú tulajdonjogát eladó 1. neve és eladó 2. neve eladóktól. A (okiratszerkesztő ügyvéd neve) ügyvéd (a továbbiakban: ügyvéd) által szerkesztett és ellenjegyzett szerződés szerint a vevő a szerződéskötés napján átadott 765.091 forint vételárreszt eladó 2. neve eladó gondnokának az ingatlan tehermentesítése érdekében, majd 1.484.909 forintot az O.-nél történt „forintosítást” követően letétbe helyez az okiratszerkesztő ügyvéd pénztárába, aki azt a gyámhivatali és közigazgatási hivatali jóváhagyás után fizeti ki az eladó gondnoka részére, illetőleg helyezi el a gondnokolt fenntartásos betétkönyvében. A II. rendű alperes további 750.000 forintot eladó 1. neve eladónak vállalt megfizetni. Az O. (település neve) Fiókjában 2000. július 6-án betétkönyvben elhelyezésre került 1.484.909 forint, amelyet az ügyvéd 2000. augusztus 24-én letétként átvett a II. rendű alperestől. A vételár kifizetéséhez a II. rendű alperes felhasználta a tulajdonát képező 3.426,57 német márkát (DM) és 7.257,7 USA dollárt (USD), amiket forintra váltott, valamint a teljesítéshez rendelkezésére állt 750.000 forint örökrész is. A vételár megfizetését a (megye neve) Megyei Kormányhivatal Hatósági Osztálya határozatával elfogadta.

[13] A (ingatlan 6.) utcai ingatlanba a házastársak költöztek be és azt 2000-ben részben felújították: vízmelegítő bojler, mosdókagylót, kádat, csaptelepeket, hidegburkolatot cseréltek, polcot, törülközőtartót szereltek fel, parkettát csiszoltak, a falakat lefestették, a nyílászárókat mázolták. A későbbiekben – megvásárlása után – átköltöztek a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlanba, a (ingatlan 6.) utcai ingatlant pedig bérbeadás útján hasznosították. Az életközösség megszűnését követően kb. egy évvel az I. rendű alperes visszaköltözött a (ingatlan 6.) utcai ingatlanba. Ezután a panel program keretében nyílászárócseré, radiátoros fűtés kialakítás és egyéb beruházások történtek. Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke a panelprogram keretében végzett beruházások nélkül 19.250.000 forint, a beruházásokkal együtt 21.000.000 forint.

[14] A házastársak tulajdonába az életközösség tartama alatt az alábbi közös vagyoni ingóságok kerültek:

2. hálósobai gardrób szekrény (37.500 forint)
3. franciaágy (15.000 forint)
4. 2 db ágymatrac (20.000 forint)
5. 4 részes cipősszekrény (5000 forint)
6. Pax gardrób szekrény (40.000 forint)
7. ebédlőasztal székekkel (90.000 forint)
8. 3+2+1 fekete színű bőrgarnitúra (80.000 forint)
9. fekete dohányzóasztal (3.500 forint)
10. fekete TV állvány (5.000 forint)
11. konyhai bárszék (természetben megosztva)
12. konyhai bárszék (természetben megosztva)
14. vesszőből készült garnitúra (25.000 forint)
16. bőr sarok-ülögarnitúra (70.000 forint)
17. dohányzóasztal (18.500 forint)
18. összecsukható vendégágy (4.000 forint)
19. konyhabútor (40.000 forint)
20. Panasonic ezüst színű LCD TV (20.000 forint)

21. Samsung ezüst színű TV (1.000 forint)
22. Panasonic 5.1 házimozzi (természetben megosztva)
23. házimozzi (természetben megosztva)
24. Panasonic videokamera (15.000 forint)
25. Sony videokamera (0 forint)
27. FUJI FPA 310 típusú fényképezőgép (4.000 forint)
28. LG55 TV (15.000 forint)
29. Panasonic DVD lejátszó (12.500 forint)
30. videólejátszó (1.000 forint)
31. állólámpa (2.000 forint)
- 32-33. kaspók (természetben megosztva)
- 34/A. (ingatlan 6.) utcai lámpák (15.000 forint)
- 34/B. (ingatlan 3.) utcai lámpák (40.000 forint)
35. IKEA-ban vásárolt nagy gyapjú szőnyeg (12.000 forint)
36. Diegoban vásárolt szőnyeg (20.000 forint)
37. LEHEL hűtőszekrény (3.500 forint)
38. mikrohullámú sütő (6.000 forint)
39. IGNIS mosógép (4.000 forint)
40. porszívó (12.000 forint)
41. falióra (3.000 forint)
42. 2 db spotlámpa (4.000 forint)
43. zuhanycső zuhanyfejjel (8.000 forint)
44. fűrógép, kéziszerszámok (20.000 forint)
45. BOSCH akkus csavarhúzó (10.000 forint)
47. kombi hűtőszekrény (25.000 forint)
61. Fender American Standard Stratocaster elektromos gitár (200.000 forint)
62. Washburn Cumberland elektro-akusztikus gitár (95.000 forint)
- 63/A. Marshall Vera Alvestate 8080 erősítő (40.000 forint)
- 63/C. 2 db használt gitárkábel (3.000 forint)
70. 3 db lámpatest (3.000 forint)
71. fehér rojtos szőnyeg (2.000 forint)
72. konyhabútor beépített gépekkel (165.00 forint)
73. háromrészes tároló (3.000 forint)
76. ülőkés cipősláda (2.000 forint)
77. 4 db hullám tükör (2.000 forint)
78. 4 db spotlámpa (2.000 forint)
79. elektromos kandalló (5.000 forint)
80. keretezett nagy tükör (2.000 forint)
82. fúvott üveg függő lámpatest (2.000 forint)

- 87. 2 db lámpatest (2.000 forint)
- 89. króm szemetes (500 forint)
- 92. fürdőszobai lámpatest (200 forint)
- 94. színes televízió (250 forint)
- 96. 3 darabos spotos lámpatest (1.500 forint)
- 100. rusztikus lámpa (8.500 forint)
- 106. fonott ülőke, telefon- és újságtartó (2.500 forint)
- 108. kültéri faragott ivókút rézcsappal (50.000 forint)
- 109. kőfaragott japán lámpás oszloppal (20.000 forint)
- 110. 2 db kőlámpás (35.000 forint)
- 111. 3 db kő csobogó tálca (18.000 forint)
- 112. női kőszobor kancsóval (25.000 forint)
- 113. kő kerti grillező (180.000 forint)
- 114. sörház (30.000 forint)
- 115. hintaágy (7.000 forint)
- 117. faház padozattal (75.000 forint)
- 118. tószivattyú (2.500 forint)
- 126. mini hűtő (5.000 forint)
- 131. falióra (1.500 forint)
- 133. falitükör, polcok (5.000 forint)
- 134. fürdőszobai tükör (2.000 forint)
- 135. törölköző és szappantartó (1.000 forint)

[15] A II. rendű alperes a házastársak (gyermek 3. neve) nevű gyermeke születésekor 12.000 eurót adott ajándékba a felperesnek, aki annak felhasználásával megvásárolta a vagyonmérleg 1. tétele alatti (gpjmű frg.-i rszm.-a) forgalmi rendszámú Ford Fiesta Color 1,4 L típusú személygépkocsit. Értéke jelenleg 1.600.000 forint.

[16] Az I. rendű alperes több gitárt vásárolt részben a házasságkötést megelőzően, részben az életközösség tartama alatt.

[17] Együttélésük alatt több festmény is a házastársak birtokába került. Közülük kettő, valamint egy (X) művészeti album hátralékos bérleti díj fejében, egy (WG.)től származó kép az I. r. alperes zenei tevékenységéért „hálából”, egy (M.) színes grafika pedig neki szánt ajándékként. Az I. rendű alperes nagynénje, (hölgy neve) 62 darab általa készített festményt adott a házastársak birtokába, amelyeket az életközösség megszűnése után visszakért.

[18] A házastársak 614 darab O. részvény tulajdonjogát is megszerezték az életközösség tartama alatt. Ezekből az I. rendű alperes 2016. április 9-én és november 14-én alkalmanként 307 darabot értékesített – a megbízási díj levonását követően – összesen 4.699.385 forint ellenérték fejében. A részvények után három alkalommal részesült osztalékban: 2014. június 10-én 75.783 forintot, 2015. június 15-én 75.818 forintot, míg 2016. június 6-án 43.653 forintot kapott. A részvények árfolyama 2022. szeptember 19-én darabonként 8.800 forint volt. A bank a részvényesek részére 2018-ban részvényenként 220,68 forint, 2021-ben 430,41 forint, 2022-ben 300,16 forint osztalékot fizetett. 2019-ben és 2020-ban osztalékfizetés nem volt.

[19] A házastársak a C. Banknál vezetett lakossági folyó- és megtakarítási számlával rendelkeztek, valamint 39 darab (Y fajta) részvény is a tulajdonukat képezte, értékük az életközösség megszűnésekor 382.770,8 forint volt. A folyószámla egyenlege ekkor 391.871,56 forint volt. Az életközösség megszűnése előtt – 2013. április 29-én – a bank az I. rendű alperes részére kifizetett 405.655 forint (betét neve) lekötött, kamattal növelt betétet. Az I. rendű alperes 2013. június 27-én 100.000 forintot, majd 2013. július 1-jén 300.000 forintot vett fel a bankszámláról.

A felperes keresete, az alperesek ellenkérelmei

[20] A felperes módosított keresetében a házastársi közös vagyon megosztását kérte.

[21] Állította, hogy a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan a különvagyona, mert a vételárát a szülei ingatlanainak eladásából befolyt, tőlük ajándékba kapott, a dolgozói bankszámláján elhelyezett pénzeszegekből teljesítette, ami összesen 12.450.000 forint volt. Erre a célra használta fel az édesanyjától 1999. június 21-én a foglaló teljesítésére kapott 1.100.000 forintot, a testvérével és az édesapjával közös tulajdonukat képező (település neve), (ingatlan 1. címe) szám alatti ingatlan értékesítéséből származó 3.000.000 forintot, amelynek $\frac{1}{2}$ része édesapjától származó ajándék, $\frac{1}{2}$ része pedig a saját tulajdoni hányadáért járó vételárrész volt. Emellett az édesanyja 6.000.000 forintért értékesítette a tulajdonában állott (település neve), (ingatlan 2. címe). szám alatti ingatlant, amelynek vételárrészeit azok átvételekor ugyancsak befizette a dolgozói bankszámlájára. Előadása szerint a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan vételárából 2000. november 8-án 2.000.000 forint foglalót, majd 2001. január 13-án 4.000.000 forint, 2001. augusztus 15-én pedig 5.500.000 forint vételárrészetet teljesített úgy, hogy ezeket az összegeket a dolgozói számlájáról vette fel, következésképpen a vételár a különvagyonából került kiegyenlítésre.

[22] Kérte figyelembe venni, hogy a (ingatlan 7. címe) IV. emelet 2. szám alatti ingatlan értékesítéséből öt megillető 2.100.000 forint felhasználásával a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlant felújította, majd 2008-ban a szüleitől kapott, összesen 1.600.000 forintot is erre a célra használta fel. Ezeket ugyancsak különvagyonai hozzájárulásként kérte elszámolni és az ingatlan egészét – különvagyonaként – a tulajdonába adni. Különvagyonai hozzájárulásának bizonyíthatatlansága esetére az I. rendű alperest megillető tulajdonrészt kérte a tulajdonába adni akként, hogy a megváltási ár a neki járó értékkiegyenlítés összegében kerüljön elszámolásra.

[23] Felperesi tulajdonba kérte adni az I. rendű alperessel közös tulajdonukat képező (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlanból az I. r. alperes nevén nyilvántartott $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadot, míg a (ingatlan 2. címe)., (ingatlan 5. címe) számú ingatlan tekintetében a közös tulajdont tulajdoni hányadának az I. rendű alperes tulajdonába adása útján kérte megszüntetni. Ezek megváltási árát is az értékkiegyenlítés összegében kérte elszámolni.

[24] Vitatta, hogy a II. rendű alperes $\frac{1}{2}$ tulajdonaként nyilvántartott (ingatlan 6.) utcai ingatlan 3.000.000 forintos vételárát a II. rendű alperes fizette ki, állítása szerint azt részben a különvagyonából, részben a házastársi közös vagyonból fedezték. Részletesen taglalta a vétel körülményeit kiemelve, hogy édesanyja foglalként 100.000 forintot, majd további 75.000 forintot adott át az eladóknak, míg ő a szerződéskötés napján 3.100.000 forintot vett fel a dolgozói számlájáról, amelyből 765.091 és 750.000 forintot az eladók részére teljesített, valamint az okiratszerkesztő ügyvédnél 1.484.909 forintot letétbe helyezett és megfizette a közigazgatási eljárás költségét. Állítása szerint a II. rendű alperes a neki átadott 2.500.000 forintot váltotta át devizára, majd „forintosította” ismét, és utóbb a megmaradt 2.427.368 forintot visszaadta neki, amit ő befizetett a dolgozói bankszámlájára. Kiemelte: a II. rendű alperes részéről teljesítés nem történt, valós vételi szándéka nem volt, tulajdonosi jogait nem

gyakorolta. Mindezekből arra következtetett, hogy az ingatlan a házastársi közös vagyon részét képezi. Hivatkozott arra is, hogy azt a későbbiekben a szüleitől ajándékba kapott 848.000 forintból felújította. Erre tekintettel kérte megállapítani, hogy az ingatlan 37,8 %-ban a különvagyonát képezi, a további 62,2 % pedig az I. rendű alperessel egymás közti egyenlő arányú közös tulajdona. Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke alapján összesen 68,9%-ot kitevő tulajdoni hányadát az I. rendű alperes tulajdonába kérte adni. Különvagyonának bizonyíthatatlansága esetére – $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú házastársi közös vagyoni szerzés alapján – a közös tulajdont $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadának az I. rendű alperes tulajdonába adása útján kérte megszüntetni. A II. rendű alperest a fentiek türéseire kérte kötelezni.

[25] Különvagyonának tekintette és kérte a vagyonmérlegből mellőzni az 1. tétel alatti Ford Fiesta típusú személygépkocsit arra figyelemmel, hogy annak vételárát a II. rendű alperestől ajándékba kapta. Szintén különvagyonára hivatkozva kérte mellőzni a 2-3., 5., 7-8., 10., 16-17., 19-21., 35-36., 38., 43. és 70. tételszámú vagyontárgyakat. Kérte a tulajdonába adni a vagyonmérlegben 6-7., 9., 11-15., 18., 26., 32-36., 41-42., 44. és 49. tételszámmal jelölt ingóságokat 277.000 forint értékben, míg az I. rendű alperes tulajdonába kérte adni a 16., 20-22., 24-25., 27-31., 37., 39-40., 43., 45-48., 50-51., 53-61., 62-68. tételszámúakat 6.899.000 forint értékben.

[26] Az I. rendű alperes által az életközösség megszűnését követően értékesített 614 darab részvényt a 2022. január 27-i árfolyamon kérte elszámolni (17.850 forint/darab). Az így kalkulált érték, 10.959.900 forint $\frac{1}{2}$ részére, 5.479.950 forintba tartott igényt (65. tétel). Érvelése szerint az I. rendű alperes a hozzájárulása nélkül rendelkezett a részvényekről, amikor átruházta a tulajdonjogukat, és az osztalékban sem részesítette. Ez utóbbi összeget az általa három alkalommal felvett osztalék átlaga alapján tíz évre vetítve 849.906 forintban határozta meg, aminek $\frac{1}{2}$ részét, 424.953 forintot kártérítés címén követelt (66. tétel).

[27] A C. Banknál vezetett bankszámlák egyenlegének elszámolásaként 1.047.892 forintot igényelt (67. tétel). Kérte elszámolni az I. rendű alperes által az életközösség megszűnése előtt felvett összegeket és azok kamatait is.

[28] Az I. rendű alperes ellenérelmében a házastársi közös vagyon megosztását nem ellenezte, azt azonban a felperestől eltérő módon és értékek meghatározásával kérte.

[29] Állította, a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan vételárának teljesítéséhez felhasználta 4000 USD, azaz 1.100.000 forint különvagyonát, a fennmaradó részt pedig a közös vagyonból fedezték. Vitatta a felperes hivatkozott különvagyonai hozzájárulásait és azt is, hogy a későbbi felújításokat a különvagyonából végezték el. Előadása szerint a felperes édesanyja a (ingatlan 2. címe). szám alatti ingatlan vételárát a saját (ingatlan 7.) utcai ingatlana megvásárlására fordította, ezért az nem szolgálhatott a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan vételárának fedezetéül. Mindezek alapján ez utóbbi ingatlan 11/115 részét a különvagyonának, míg 104/115 részét közös vagyonnak tekintette és kérte az őt megillető 65/115 tulajdoni hányadot a felperes tulajdonába adni.

[30] Álláspontja szerint a (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlan a különvagyon, aminek vételárát a felperes édesanyjától és testvérétől kölcsön kapott összegből fedezte, amelyet utóbb a II. rendű alperes (ingatlan 8.) számú ingatlanának – neki ajándékozott – vételárából visszafizetett.

[31] Nem vitatta, hogy a (ingatlan 2. címe)., (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlan a felperessel közös vagyon, de a közös tulajdon megszüntetését árverési értékesítés útján igényelte.

[32] Arra az esetre, ha a bíróság a különvagyonai hivatkozásait aaptalannak találja, kérte, hogy a felperes váltsa magához a (ingatlan 3.) és a (ingatlan 5.) utcai ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét. Ennek hiányában árverési értékesítés elrendelését igényelte.

[33] A (ingatlan 6.) utcai ingatlant érintő kereset elutasítását kérte, mert annak vételárát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonos, a II. rendű alperes fizette meg. Állította, hogy a teljesítéshez felhasználta USD és DM megtakarítását, amelyet forintra váltott (2.427.367 forint), továbbá az általa örökölt vagyont (750.000 forint).

[34] Megjelölte a felperes, illetőleg az I. rendű alperes tulajdonába adni kért ingóságokat és forgalmi értéküket. Részletezte a vagyonmérlegből mellőzni kért különvagyoni vagyontárgyakat, és kifejtette a gitárokkal, festményekkel, köztük (hölgy neve) alkotásaival kapcsolatos álláspontját.

[35] Közös vagyonként kérte elszámolni, egyúttal a felperes tulajdonába adni a Ford Fiesta típusú személygépkocsit (1. tétel), mert a vásárlásához felhasznált 12.000 eurót az édesapjától közösen kapták ajándékba.

[36] Az O. részvények közül 196 darabot a különvagyonának tekintett, amelyek 2017. július 23-i értéke 827.708 forint volt. Azokat mellőzni kérte a vagyonmérlegből. Az általa értékesített részvényeket az eladás időpontja szerinti árfolyamon kérte elszámolni és csak a három alkalommal felvett osztalék összegét figyelembe venni a megosztás során.

[37] A II. rendű alperes az őt érintő kereset elutasítását kérte.

[38] Hangsúlyozta, saját anyagi forrásai, így deviza megtakarítása és öröksége felhasználásával vásárolta meg a (ingatlan 6.) utcai ingatlant, ezért az nem része a házastársi közös vagyonnak. Hivatkozott arra is, hogy az ingatlanon az életközösség megszűnése után az I. r. alperes végzett értéknövelő beruházásokat, emiatt a felperes nem kérheti azok elszámolását.

[39] A VI. és VII. r. alperesek nem terjesztettek elő ellenkérelmet.

Az alapeljárásban meghozott első- és másodfokú határozatok

[40] Az elsőfokú bíróság a 4.P.20.692/2020/184. számú ítéletével a felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonát megosztotta, egyben döntött a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetről. A felperes fellebbezése alapján eljár Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.398/2022/16. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes másodfokú eljárási költségét 831.850 forintban, az I. rendű alperesét 1.200.000 forintban, a II. rendű alperesét 400.000 forintban állapította meg. A megismételt eljárásra az elsőfokú bíróság feladatává tette a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlanon a házaspár által végzett beruházások értéknövekményének meghatározását.

A felek megismételt eljárásbeli nyilatkozatai

[41] A megismételt eljárás során a felperes keresetét fenntartotta, kereseti tényelődását annyiban módosította, hogy részletezte a (ingatlan 3. címe) számú ingatlanon végzett értéknövelő beruházásokat.

[42] Az I. és II. rendű alperesek ellenkérelmüket, érdemi nyilatkozataikat változatlanul fenntartották.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[43] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban kijavított ítéletével a felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonát akként osztotta meg, hogy 2.620.108 forint értékű ingóságot a felperes, 5.302.355 forint értékűt az I. rendű alperes tulajdonába adott. Ennek megfelelően kötelezte a felperest, hogy adja az I. rendű alperes birtokába a vagyonmérleg 28., 31., 37., 45., 70-71. tétele alatt megjelölt ingóságokat. A felperes tulajdonába adta a (ingatlan 3. címe), valamint a (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlanok I. rendű alperes nevére nyilvántartott $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadait. Rendelkezett a tulajdonosváltás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetéséről. A (ingatlan 2. címe), (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlanon fennálló közös tulajdont árverési értékesítés elrendelésével szüntette meg: a felperes és az I. rendű alperes tulajdoni hányadának legkisebb árverési vételárát 4.000.000 forintban határozta meg azzal, hogy őket az árverési vételár egymás között egyenlő arányban illeti. A VI. és VII. rendű alpereseket az árverési értékesítés tőrésére kötelezte. Kötelezte a felperest, hogy 60 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 26.608.825 forint értékkiegyenlítést. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 750.000 forint eljárási illeték és 213.800 forint állam által előlegezett szakértői díj, míg az I. rendű alperest 750.000 forint eljárási illeték és 427.600 forint állam által előlegezett szakértői díj megfizetésére kötelezte azzal, hogy további 213.800 forint szakértői díjat az állam visel. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 127.388 forint szakértői díj kapcsán felmerült perköltséget és megállapította, az ezt meghaladó költségeiket a felek maguk viselik. Rendelkezett az ingatlanokat érintően az ingatlan-nyilvántartásba feljegyzett perindítás tényének törléséről.

[44] Ítéletének indokolása szerint a perben a házasságról, családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) rendelkezései alkalmazandók.

[45] Rámutatott, a Csjt. 27. § (1) bekezdésében rögzített közös vagyoni szerzés vélelméből következően az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett adatokkal szemben a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan megszerzése, majd felújítása kizárólag a különvagyonából történt, az I. rendű alperesnek pedig a vételárra fordított 4000 dollár, mintegy 1.100.000 forint összegű különvagyonai hozzájárulását kellett bizonyítani. Leszögezte, az adásvételi szerződés a volt házastársak egyenlő arányú tulajdonszerzését tartalmazta, egyben megállapította, hogy az írásba foglalttal (6.850.000 forint) szemben az ingatlan tényleges vételára a felperes és az I. rendű alperes egyező nyilatkozata szerint 11.500.000 forint volt. Utalt az eladó, (tanú neve) tanúvallomására, aki állította, hogy az ingatlant a házastársak kívánták megvásárolni, a vételárról az I. rendű alperessel tárgyalta, a vételárrészleteket a felperestől és az édesanyjától vette át. Az elsőfokú bíróság bizonyítottanak ítélte, hogy a felperes dolgozói számlájára megtörténtek az általa állított befizetések (1999. április 21-én 1.100.000 forint; 2000. január 05-én 3.000.000 forint; 2000. április 12-én 2.000.000 forint; 2000. április 17-én 2.000.000 forint), azonban lényegesnek tartotta, hogy az valójában a házastársak közös számlája volt, arra érkeztek az I. rendű alperes – (tanú 2. neve) tanúvallomásával igazoltan átlagot meghaladó összegű – sportjövödelmei is. Az adóbevallások és a tanúvallomások egybevetése eredményeként elfogadta az I. rendű alperesi tényelőadást a jövödelmeire és megállapította, hogy azok jelentősen meghaladták az adóbevallásban feltüntetetteket, ami ekként fedezetet nyújthatott a (ingatlan 3. címe) számú ingatlan vételárára. Bizonyítatlannak találta a vételárhoz való I. rendű alperesi különvagyonai hozzájárulást (4000 USD). Fontos körülménynek tekintette, hogy a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan megvásárlásával egyidőben zajlott a (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlan vétele is, amelynek 1.400.000 forint összegű vételárát a házastársak – a felperes által sem vitatottan – a közös vagyonukból fizették meg. A felperes által benyújtott bankszámlakivonatokat és egyéb bizonyítékokat nem tartotta alkalmasnak a bankszámlán kezelt különböző pénzösszegek beazonosítására, felhasználására. Úgy értékelte, hogy a banki kimutatásokra kézzel írt, az egyes pénzösszegek hovaforrására vonatkozó

„megjegyzések” nem igazolták a különvagyon mikénti felhasználását, nevezetesen, hogy az teljes egészében a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan megvásárlására lett fordítva. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felperes levezetése szerinti összeg (10.100.000 forint) nem fedezte az ingatlan teljes vételárát. Mivel mindezek kizárták a felperes 1/1 arányú különvagyoni tulajdonszerzését, a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlant az adásvételi szerződés tartalmának megfelelően a felperes és az I. rendű alperes egyenlő arányú közös tulajdonának tekintette.

[46] Az ingatlanon végzett beruházásokat illetően kiemelte, a felperes nyilatkozata szerint az ezt érintő döntéseket az I. rendű alperessel közösen hozták meg, ami arra utal, hogy maga is közösen tartotta azokat. Mérlegelte, hogy az építőanyagokról kiállított számlákon az I. rendű alperes szerepel vevőként. Véleménye szerint (felperes édesanyja)nek, a felperes édesanyjának a tanúvallomása nem volt elfogulatlan, a pert a saját ügyeként kezelte, ezért vallomását a felpereshez fűződő hozzátartozói viszonyára és a jogvita szinte minden részletére kiterjedő pontos ismeretére tekintettel kirekesztette a bizonyítékok közül. A beruházások anyagi fedezetének biztosításához elegendőnek tartotta a házastársak jövedelmeit. A perben kirendelt ingatlanforgalmi szakértő megállapításait elfogadva a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan forgalmi értékét 50.000.000 forintban határozta meg, amelyen belül a beruházások folytán előállott értékelkedés 10.050.000 forint.

[47] A továbbiakban kifejtette, az I. rendű alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlan megvásárlásához felhasználta a különvagyont, a felperes édesanyja és testvére azonban cáfolták azt a tényelődását, hogy a vételárát tőlük kérte kölcsön, amit 2003-ban az édesapja törökszentmiklósi ingatlanának értékesítése során befolyt vételárból visszafizetett. Erre figyelemmel a (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlant az ingatlan-nyilvántartás adatainak megfelelően a felperes és az I. rendű alperes egyenlő arányú közös tulajdonának tekintette, és a szakértő által kimunkált 5.900.000 forintértéken állította be a vagyonmérlegbe.

[48] A (ingatlan 2. címe)., (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlant a házastársak egyező előadása alapján $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös vagyonnak tekintette, aminek értéke 4.000.000 forint.

[49] A (ingatlan 6.) utcai ingatlan esetében hangsúlyosnak ítélte, hogy a felperes többször módosította a tényelődását a vételár eredetét illetően: előbb azt az I. rendű alperessel közös vagyonként nevesítette, majd $\frac{1}{3}$ részére különvagyoni igényt érvényesített, utóbb pedig – a különvagyoni jelleg bizonyíthatatlansága esetére – annak $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát az I. rendű alperes tulajdonába kérte adni. A felperes tényállításával szemben – amely szerint a 175.000 forint foglalót az édesanyja fizette ki, míg a további vételárrészt a dolgozói számlájáról 2000. június 23-án felvett 3.100.000 forintból egyenlítette ki – az adásvételi szerződés tartalmát tekintette kiindulópontnak, ami a II. rendű alperes tulajdonszerzését és a 3.000.000 forint összegű vételár általa történt teljesítését igazolta. Ezt támasztotta alá az okiratot készítő (okiratszerkesztő ügyvéd neve) ügyvéd tanúvallomása is: a vételárra szánt pénzt először „forintosítani” kellett, a részteljesítések pedig a szerződésben rögzítetteknek megfelelően történtek. A tanúvallomás, az ügyvédi letéti okirat, a takarékbetétkönyv, a kormányhivatali és az (W) Bank által kiállított iratok alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes folyószámláiról 7257,7 USD-t (1.980.882 forint), illetve 3426,57 DEM-et (446.485 forint) konvertált, így a szerződéskötés napján 2.427.367 forint állt a rendelkezésére, amelyből eladó 2. neve gondnokának 765.091 forintot, eladó 1. nevenak 750.000 forintot fizetett meg, majd 2000. szeptember 7-én 4480 DEM-et 585.088 forintra váltott és – a 2000. augusztus 24-én kelt ügyvédi letéti szerződésnek megfelelően – 1.484.909 forint került a takarékbetétkönyvben elhelyezésre. Mindebből arra következtetett, hogy a II. rendű alperes teljesítőképesége bizonyított.

[50] (felperes édesanyja) e körben tett tanúvallomását szavahihetősége hiányában nem fogadta el. Rámutatott, a felperes bankszámlájáról 1999. október 29. és 2000. június 23. között nem volt 2.500.000 forintos készpénzfelvétel, ami alátámasztotta volna azt az előadását, hogy ezt az összeget a szerződéskötés napján felvette, majd a II. rendű alperesnek átadta. A csatolt bankszámlakivonat csupán azt igazolta, hogy a felperes 2000. június 23-án 3.100.000 forintot vett fel a számlájáról, amire még aznap 2.427.368 forintot visszafizetett, ez pedig kétségesse tette, hogy a vételárat ennek felhasználásával teljesítette.

[51] eladó 1. neve tanúvallomását alkalmatlannak ítélte a felperes vételár forrására vonatkozó állításának alátámasztására, mert nem tudott nyilatkozni arról, hogy az kitől származott. Emellett abból az állításából, hogy (felperes édesanyja) utóbb egy általa írt, dátum nélküli feljegyzést íratott alá vele, amely szerint a pénz a fiataloké volt, arra vont le következtetést, hogy a tanú ismeretei a felperes édesanyjától származnak, így bizonyítékként nem értékelhetők.

[52] A II. rendű alperes tulajdonszerzését igazoló körülménynek tekintette, hogy külföldi állampolgárként vállalta a hatósági jóváhagyástól függő hatályú adásvételi szerződés megkötését, amit nem tett volna meg, ha nem ő az ingatlan tényleges vevője. Mindezek alapján bizonyítatlannak ítélte a felperesi különvagyon e célra való felhasználását, ezáltal azt, hogy ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonos.

[53] A szakértői vélemény alapján a (ingatlan 6.) utcai ingatlan forgalmi értékét 21.000.000 forintban fogadta el azzal, hogy az életközösség megszűnését követően az I. rendű alperes által finanszírozott, a panelprogram keretében végzett beruházás értéke 1.750.000 forint. A felperes ez utóbbi kapcsán nem érvényesített igényt. Az életközösség tartama alatt végzett egyéb beruházásokat állagfenntartó, értékemelkedést nem eredményező jellegűnek minősítette, amelyek megtérítési igényt nem eredményeznek a felperes javára.

[54] Részletesen kifejtett indokai alapján a házastársak közös vagyonához tartozónak tekintette a vagyonmérlegben 1-10., 14., 16-21., 24-25., 27-31., 34/A-B., 35-45., 61-63/A-C., 68., 70., 72-73., 76-80., 82., 87., 89., 92., 94., 96., 100., 106., 108-115., 117-118., 126., 131., 133-135. tételszám alatt megjelölt vagyonelemeket. Mellőzte a vagyonmérlegből a 26., 46., 60., 69., 81., 95., 98., 101-102., 129. és 132. tételszámú vagyontárgyakat, mert létezésük, birtokállapotuk nem nyert bizonyítást, a 49-56. tétel alattiakat, miután azok közös vagyonhoz tartozása nem igazolódott, továbbá a 74., 85-86., 104., 107., 116. és 122. tételszámúakat beazonosíthatatlanságuk miatt. Elfogadta, hogy az I. rendű alperes különvagyonra a 13., 58-59. tétel alatti ingóság, ezért azokat az elszámolás során figyelmen kívül hagyta.

[55] Tényként állapította meg, hogy a házastársak (gyermek 3. neve) nevű gyermekének születését követően a II. rendű alperes 12.000 eurót ajándékozott a házastársaknak, amelyből az 1. tétel alatti Ford Fiesta típusú személygépkocsit vásárolták, ezért azt közös vagyonnak tekintette és beállította a vagyonmérlegbe a szakértő által meghatározott 1.600.000 forint értéken.

[56] A 65. tétel alatti 614 darab O. részvényből az I. rendű alperes 2016. április 29-én és 2016. november 10-én alkalmanként 307 db-ot értékesített. Az első részvénycsomag esetében 2.229.385 forint (2.241.714 forint; 12.329 forint eladási díj), a másodikban 2.469.970 forint (2.483.630 forint; 6274 forint; 736 forint eladási díj) ellenértéket kapott. Mivel az I. rendű alperes az adásvételi szerződések megkötésekor megbízás nélküli ügyvivőként járt el, az általa felvett összesen 4.699.355 forint vételár ½ részét elszámolta a felperes javára. Alaptalannak találta a felperes kártérítési igényét, nevezetesen, hogy a részvények a vagyonmegosztáskor irányadó árfolyamon, összesen 10.959.900 forint értéken kerüljenek elszámolásra és azt is, hogy az I. rendű alperes a 2013-2015. években megkapott osztalékokon túl, azok átlagolásával a 2013-tól 2022-ig eltelt tíz évre további 849.906 forint osztalék ½ részét fizesse meg. E tekintetben a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 4:52. §-át és 6:519.

§-át alkalmazva kifejtette, csupán feltételezés a részvények értékének emelkedése és az is, hogy a visszavásárlásukat követő években történt osztalékfizetés, arra pedig nem merült fel adat, hogy az I. rendű alperes magatartása a felperes jutójának szándékos csökkentésére, ezáltal a megkárosítására irányult. Nem találta bizonyítottnak a kár mértékét sem, ezért az O. részvények osztalékaként (66. tétel) az I. rendű alperes által igazoltan felvett 195.254 forintot számolta el a felek között.

[57] Az I. rendű alperes C. Banknál vezetett megtakarítási és folyószámláján (67. tétel) az életközösség megszűnésének időpontjában kezelt összeget a bankszámlakivonatok alapján 308.026,58 forintban fogadta el, figyelmen kívül hagyva a megelőző számlamozgásokat, köztük az I. rendű alperes által röviddel az életközösség megszűnését megelőzően felvett 300.000 forintot.

[58] A felperes (K.) Banknál vezetett dolgozói számlájának életközösség megszűnéskori egyenlegét 2458 forintban állapította meg.

[59] A fentiek alapján házastársi közös vagyon összértékét – az árverési értékesítéssel érintett ingatlan értékének kivételével – 68.822.355 forintban, az egy főre jutó vagyonrész értékét 31.911.180 forintban határozta meg. A felperes tulajdonába adott 2.620.108 forint értékű ingóságot, továbbá a (ingatlan 3. és 4. címe) szám alatti ingatlanokat 55.900.000 forint értékben, azaz összesen 58.520.000 forint értékű vagyonelemet, az I. rendű alperes tulajdonába 5.302.355 forint értékű vagyonrész került. Ennek alapján kötelezte a felperest 26.608.825 forint értékkülönbséget megfizetésére.

[60] A (ingatlan 2. címe), (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlanon fennálló közös tulajdon árverési értékesítése elrendelésének indokaként azt jelölte meg, hogy az ingatlant egyik tulajdonostárs sem tartja birtokban, az I. rendű alperes pedig nem kívánta a felperesi tulajdoni hányadot megváltani.

[61] A felperes eljárási kifogását megalapozatlannak találta, részletesen kifejtve indokait.

[62] A perköltség viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 81. §-a és a 3/1993. (VIII.22.) IM rendelet [helyesen: 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet] 3. §-a alapján döntött azzal, hogy a felmerült ügyvédi munkadíjakat a felek maguk viselik.

A fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek

[63] A felperes módosított fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására irányult. Kérte 1/1 arányú tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzését a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlanra különvagyon jogcímén. A (ingatlan 2. címe), (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlan esetében az elrendelt árverési értékesítés mellőzését és ½ tulajdoni hányadának az I. rendű alperes tulajdonába adását igényelte. Kérte megállapítani, hogy a (ingatlan 6.) utcai ingatlan 34,12 %-a a különvagyona, csupán a fennmaradó 65,88 % az I. rendű alperessel egyenlő arányú közös vagyona. Különvagyonaként mellőzni kérte a vagyonmérlegből az 1. tétel alatti Ford Fiesta típusú személygépkocsit. Az O. részvényeket (65. tétel) azok 2024. április 29-i, az elsőfokú ítélet meghozatalakorinak értékén kérte elszámolni. A 614 db részvény értékét 11.094.980 forintra tette, ezen felül igényt tartott az osztalék 2013-tól 2024-ig felszámítható összegének ½ részére is, amit 762.506 forintban határozott meg. Az I. rendű alperes C. Banknál vezetett bankszámlája kapcsán az őt megillető összeget (67. tétel) 1.360.936 forintra kérte felemelni. Mellőzni kérte az őt perköltségben marasztaló rendelkezést azzal, hogy a peres felek a költségeiket maguk legyenek kötelesek viselni.

[64] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az ítéltábla végzésében foglaltakat a különvagyoni ráfordításait illetően, ezekkel összefüggésben a bizonyítékokat tévesen mérlegelte, illetve mellőzte. A (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlant továbbra is a különvagyónának tekintette, mert – állítása szerint – annak megvásárlásakor 12.450.000 forint szüleitől származó készpénzzel rendelkezett, amit a dolgozói számláján helyeztek el. Ebből 2000. június 23-án – a (ingatlan 6.) utcai ingatlan vételárának kifizetése után – a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan megvásárlásához 11.085.315 forint különvagyon állt rendelkezésére, amit az édesanyja 500.000 forinttal kiegészített. Ezáltal a teljes vételárat a különvagyonából egyenlítette ki.

[65] Fenntartotta, hogy a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlant a különvagyona felhasználásával újjátották fel, annak forrása a számláján tartott pénz után járó 1.135.280 forint kamatjováírás, továbbá a szüleitől kapott 12.450.000 forint és az ingatlan vételárának különbözeteként megmaradt 950.000 forint volt. E célra használta fel a (ingatlan 7.) utcai ingatlan értékesítéséből befolyt, a tulajdoni hányada folytán őt megillető 2.100.000 forintot, a szüleitől 2008-ban kapott 1.500.000 forintot és további 500.000 forintot, összesen 6.185.280 forintot. Állította, az I. rendű alperes a házasságkötésük előtt nem rendelkezett megtakarítással, csekély jövedelme volt, ezért a felújításhoz nem tudott hozzájárulni. Részletezte az I. rendű alperes 1990-2003 között szerzett jövedelmeit, hivatkozott a csatolt adóbevallások adataira. Elfogadhatatlannak tartotta az I. rendű alperes által meghallgatni kért tanúk vallomásait, akik milliós nagyságrendű alperesi jövedelmekről nyilatkoztak. Ezekkel szemben kiemelte, a gyermektartásdíj iránti perben a tanúk kifejezetten alacsony I. rendű alperesi jövedelmet említettek, tehát az egyes eljárásokban mindig az I. rendű alperes érdekének megfelelően tettek tanúvallomást.

[66] Változatlanul állította, hogy közös számlájuk nem volt, és az I. rendű alperes számára csak 2000. február 25-én engedett hozzáférést a számlájához, amiről az I. rendű alperes saját céljaira vett fel különböző összegeket.

[67] A (ingatlan 6.) utcai ingatlant illetően megismételte az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját. Eszerint a foglaló és a felújítás szülei által finanszírozott költségeit figyelembe véve az ingatlan 34,12 %-a, vagyis annak jelenlegi forgalmi értékéből 6.568.100 forint a különvagyona, amelynek megtérítésére igényt tartott. Véleménye az volt, a II. rendű alperes által kötött adásvételi szerződés színlelt, lakásvásárlási szándéka nem volt, az ingatlan vételárát és az egyéb költségeket, a közüzemi díjakat, a felújítási költséget nem ő viselte, az ingatlanhoz nem volt kulcsa sem, azt nem használta. Megismételte a szerződéskötés körülményeit illetően általa előadottakat, a végrehajtott banki műveleteket. Érvelése szerint az adásvételi szerződés tartalma több ponton eltér a valóságtól, így nem említi a foglalót sem. A II. rendű alperes nem rendelkezett 700.000 forint örökséggel és a devizát sem a saját pénzéből, hanem a felperestől kapott 2.500.000 forintból váltotta. Lényegesnek tartotta eladó 1. neve tanúvallomását, aki megerősítette, hogy az ingatlant a felperes és édesanyja tekintette meg, az alperesekkel csak a szerződéskötéskor találkozott, a vételárat (felperes szülei)ék, nem a II. rendű alperes fizette ki és az csak azért került a nevére, hogy a házastársak igénybe vehessék az építkezés esetén nekik járó kedvezményeket.

[68] A Ford Fiesta típusú személygépkocsi kapcsán előadta, az I-II. rendű alperesek a per korábbi szakaszában elismerték annak felperesi különvagyoni jellegét, de alátámasztja ezt más perben tett nyilatkozatuk is, amelyet idézett.

[69] Méltánytalannak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság az O. részvényeket azok életközösség megszűnésekor értékén számolta el. Álláspontja szerint az I. rendű alperes az önhatalmú értékesítéssel kárt okozott neki, ezért a részvényeket az elsőfokú ítélet meghozatalakor, azaz 2024. április 29-i, 18.070 forint/darab árfolyamon kell elszámolni. Ennek eredményeként az

öt megillető összeg 5.547.490 forint. Az osztalék szintén 2024. évig számítandó, ezért abból 762.506 forint illeti.

[70] A C. Bank-nál vezetett számlákon levő pénzre is kamattal növelten tartott igényt, mert a megosztás nem az életközösség megszűnésekor történt, a hozamok ellenőrzésére az I. rendű alperes jogellenes magatartása miatt nem volt lehetősége. A folyó- és megtakarítási számlákon levő összeget 1.890.486 forintban, azok 2024. április 24-ig járó kamatait 831.386 forintban, összesen 2.721.872 forintban határozta meg, amelyből 1.360.936 forintot követelt.

[71] Számítása szerint a teljes közös ingó- és ingatlanvagyon 38.890.573 forint, míg az egy főre jutó vagyონrész értéke 19.445.286 forint. Felperes tulajdonba 6.934.908 forint, I. rendű alperesi tulajdonba 31.955.665 forint értékű vagyonelemet kért adni, így az I. rendű alperesnél 12.510.379 forint többlet mutatkozik. A (ingatlan 6.) utcai ingatlanból különvagyonként 6.568.100 forintra, közös vagyoni jutóként 6.340.950 forintra tartott igényt. Mindezek alapján az I. rendű alperes által fizetendő értékkiegyenlítés összegét 19.488.679 forintra kérte felemleni.

[72] Kérte megállapítani, hogy az első- és másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat a felek maguk kötelesek viselni, a szakértői költség 2/4-e az I. rendű alperes, 1/4-e a felperes terhe, a további 1/4 rész az állam terhén marad.

[73] Az I. és a II. rendű alperesek fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a felperes elsőfokú perköltségben marasztalására irányult: az I. rendű alperes 950.000 forint, a II. rendű alperes 830.000 forint elsőfokú perköltségre, míg a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.398/2022/16. számú végzésében megjelölt összegből az I. rendű alperes 840.000 forint, a II. rendű alperes 400.000 forint másodfokú perköltségre tartott igényt.

[74] Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság megsértette a régi Pp. 78-81. §-aiban, valamint az 1/2017. (IX.11.) PK véleményben foglaltakat. Kifejtették, a kereset elutasítása esetén a perköltségviselés régi Pp-ben írt általános szabálya alkalmazandó, így nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes különvagyoni igénye a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan tekintetében alaptalan lett (25.000.000 forint perérték), a II. rendű alperes viszont teljes egészében pernyertes a (ingatlan 6.) utcai ingatlan kapcsán (21.000.000 forint perérték). Kiemelték, az elsőfokú bíróságnak a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdése szerint kellett volna a perköltségről rendelkeznie, figyelembe véve a pernyertesség-pervesztesség arányát.

[75] Az ellenérdekű fél fellebbezésére tett ellenkérelmükben érdemi álláspontjukat fenntartották.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[76] A fellebbezések részben alaposak.

[77] Az ítéltábla előrebocsátja, az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

[78] A Csjt. 27. § (1) bekezdése törvényi vélelmet állít fel a házassági életközösség tartama alatt a házastársak együttesen, illetve külön-külön szerzett vagyontárgyainak közös vagyoni jellege mellett, amely megdönthető a különvagyonhoz tartozás kétséget kizáró bizonyítása útján. Ahogyan arra az ítéltábla Pf.II.20.398/2022/16. számú végzésében rámutatott, a különvagyon bizonyítása a régi Pp. 164. § (1) bekezdése szerint az azt állító fél kötelezettsége: sikere esetén a Csjt. 31. § (2) és (4) bekezdésében írt korlátok között igényt tarthat különvagyona megtérítésére. A házastársi közös vagyon megosztása során érvényesül

a végleges és egységes elbírálás elve, ami az előterjesztett összes igényről való döntést jelenti azzal, hogy főszabály szerint a vagyont – ezen belül elsősorban az ingó vagyontárgyakat – az életközösség megszűnésekor irányadó forgalmi értékek figyelembevételével kell megosztani. Ingatlanok esetében a vagyonmegosztás időpontjára vetített forgalmi értékeket kell alapul venni többnyire jelentős értékváltozásuk miatt azért, hogy egyik fél gazdasági érdeke se szenvedjen csorbát.

[79] A felperes a megismételt elsőfokú eljárásban változatlanul állította, hogy a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan egésze a különvagyont képezi, mert annak vételárát teljes egészében a saját, illetve a szüleitől kapott pénzből fedezte. Támadta az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelési tevékenységét, kifogásolva az általa felajánlott bizonyítékok figyelmen kívül hagyását. Az erről való döntés során kiindulópont az ingatlan tényleges vételára, ami a peres felek egyező tényelőadása alapján a 2000. november 8-án aláírt adásvételi szerződés szerinti 11.500.000 forint volt. Az ingatlanra a felperes és az I. rendű alperes egyenlő arányú tulajdonjoga került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba, amellyel szemben a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az arra hivatkozó felet terhelte a különvagyoni hozzájárulás tényének bizonyítása. Állításainak igazolására a felperes okiratokat csatolt és tanúbizonyítást ajánlott fel. Ez utóbbi, alkalmazni kért bizonyítási módot illetően ki kell emelni, hogy az ellenérdekű fél tagadásával szemben a bizonyítottságot általában nem alapozhatja meg a féllel szoros érzelmi, rokoni kapcsolatban álló tanúk vallomása, azok mégsem rekeszthetők ki eleve a bizonyítékok közül, hiszen a családjogi jogviszonyokban sokszor éppen a féllel közeli kapcsolatban álló személyek rendelkeznek olyan mennyiségű és mélységű információval, ami a valós tények feltárását elősegítheti. A vallomásokat azonban egyenként és az egyéb bizonyítékokkal, nyilatkozatokkal, valamint a felek előadásaival összevetve, összességükben kell értékelni [rég Pp. 206. § (1) bekezdés]. A jelen jogvitában az ítéltábla az okirati bizonyítékoknak, különösen a bankszámlaforgalmi adatoknak tulajdonított döntő jelentőséget, a felperes édesanyjának tanúvallomását csak ott és annyiban fogadta el, amennyiben azt a hitelt érdemlő okirati bizonyítékok alátámasztották, egyetértett ugyanis az elsőfokú bírósággal a tanú perhez való hozzáállását és a peradatok kiterjedt ismeretét illetően, ami a szavahihetősége ellen szólt.

[80] A K & H Bank által kiállított igazolás szerint 1999. június 21-én a felperes dolgozói számlájára 1.100.000 forint készpénzbefizetés történt. Az összeget bizonyítottan a felperes édesanyja helyezte el a dolgozói számlán (1/F/4.), miután felvette a saját bankszámlájáról. Célja az volt, hogy azt a házastársak későbbi ingatlanvásárlásuk alkalmával foglalként használják fel. Az I. rendű alperes ezzel szemben állította, de nem bizonyította, hogy erre a célra a II. rendű alperes 4000 USD-t ajándékozott a részére, amiből végül teljesítették a foglalkót, így az annak átváltásaként számítható 1.100.000 forint az I. rendű alperes különvagyoni ráfordításaként nem vehető figyelembe.

[81] Az I. rendű alperes állította, hogy sportolói jövedelme elegendő volt a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan foglalón felüli vételárreszeinek fedezésére. A csatolt adóbevallásokban feltüntetett jövedelmek alapján nem lehetett erre következtetni, de több tanú említette vallomásában, hogy átlagon felüli sportolói jövedelemmel rendelkezett. Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság I. rendű alperesi jövedelmet érintő mérlegelésével {[56]-[57] bekezdés}, ugyanakkor lényeges, hogy jövedelmének nagysága önmagában nem zárja ki a felperes különvagyoni hozzájárulásait a vételárhoz, figyelemmel kell lenni arra is, hogy a vagyoni jogi igények rendezése során kiindulópont: a közös életvitel, a háztartás költségeinek a közös vagyonból történő finanszírozására.

[82] A K & H Bank kimutatása (1/F/7., 1/F/12.) szerint 2000. február 14-én 3.000.000 forint készpénzbefizetés történt a dolgozói bankszámlára, ami – a felperes nyilatkozata szerint – a (település neve), (ingatlan 1. címe) szám alatti ingatlan eladásából származott. A csatolt

adásvételi szerződésből látható, hogy azt 2000. február 14-én kötötték meg. Az akkor teljesített 6.000.000 forint vételárból a felperest és édesapját a tulajdoni hányadukhoz igazodóan egyaránt 1.500.000 forint illette meg. A felperes előadása szerint édesapja a megfizetett 1.500.000 forintot neki ajándékozta, majd a két vételárrészt (összesen 3.000.000 forint) elhelyezték a dolgozói bankszámlán. Ez a tényállítás az adásvételi szerződés létrejötte és a vételár – banki igazolással alátámasztott – befizetése időpontjának azonossága miatt bizonyítottként elfogadható.

[83] A banki igazolás (1/F/7., 1/F/12.) szerint ezután – 2000. február 21-én – a dolgozói bankszámláról 1.800.000 forint kifizetés történt. Ehhez az időponthoz nem kapcsolható vételár teljesítés, így erre a célra felhasználható különvagyonként csak a már felsorolt befizetések maradványösszege, 2.300.000 forint értékelhető.

[84] A periratokhoz 1/F/8/1. számon csatolt adásvételi szerződés szerint a (település neve), (ingatlan 2. címe). szám alatti ingatlan a felperes édesanyjának 3432/6864 arányú tulajdonát képezte, amit 2000-ben 6.000.000 forintért eladott. A foglalót és a további két vételárrészletet alkalmanként egyenlő összegben 2000. április 12-én, 17-én és május 22-én vette át (1/F/8/2.). A banki kimutatásból kitűnően (1/F/7., 1/F/12.) 2000. április 12-én az átvett foglalóval azonos összeg, azaz 2.000.000 forint, 17-én 2.300.000 forint, május 22-én pedig 2.810.000 forint jelent meg a dolgozói bankszámlán készpénzbefizetesként. Az ítéltábla álláspontja az, hogy a foglaló és a vételárrészek mértékéig a befizetett összegek a felperes különvagyonaként (szülői ajándékként) figyelembe vehetők, a vételárrészletek és a befizetések különbözeteként mutatkozó 300.000 forint és a 810.000 forint különvagyoni eredetét azonban a felperes kétséget kizáróan nem bizonyította, e tekintetben a közös vagyoni hozzájárulás vélelmét sikerrel nem döntötte meg. A 300.000 forint eredetét illetően azt adta elő, hogy a bankszámláról 2000. február 21-én felvett 1.800.000 forintból utóbb 300.000 forintot a bankszámlára visszafizetett, amit azonban a bankszámlaforgalom nem igazol. A 810.000 forint összegű különbözet magyarázatául pedig azt adta, hogy a szüleitől 2000. május 20-án 850.000 forintot kapott ajándékba, amit egy általa „kísérőkártyának” (136/45.) nevezett okirattal kívánt bizonyítani, a különbözetet ebből az összegből pótolta ki. A „kísérőkártyára” kézírással rögzítették, hogy a felperesi szülők a fenti összeget ajándékba adják a lányuknak, azon névalírás nem szerepel, csupán a szülői státusz. Tekintettel arra, hogy a magánokirat így nem minősül teljes bizonyító erejűnek, mert nem felel meg a régi Pp. 196. § (1) bekezdésében rögzített formai követelményeknek, emellett az összeg sem egyezik a már hivatkozott különbözeti összeggel és nem áll rendelkezésre olyan banki okirat, amely alátámasztaná annak felperesi dolgozói bankszámlára történt befizetését, az – a közös vagyon vélelmével szemben, figyelembe véve az I. rendű alperesnek a kimutatottnál magasabb összegben elfogadott jövedelmét is – különvagyoni hozzájárulásként nem számolható el.

[85] Összességében tehát – a számlaforgalmi adatok összesítése alapján – az állapítható meg, hogy a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan megvásárlását megelőzően a dolgozói bankszámlán 8.300.000 forint felperesi különvagyoni forrásból származó pénzüsszeg állt rendelkezésre.

[86] Az adásvételi szerződés (1/F/10.) szerint a vevő házastársak a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan foglalóját 2000. november 8-án fizették meg 2.000.000 forint összegben. A számlaforgalmi adatok alátámasztják, hogy ebben az időpontban ezzel azonos összeget vettek fel a felperesi dolgozói számláról. A további vételárrészleteket 2001 januárjában, majd 2001. augusztus 31-ig kellett teljesíteni. Ezekhez az időpontokhoz köthetően 2001. január 12-én 3.900.000 forint, míg 2001. augusztus 15-én 3.600.000 forint készpénzfelvétel történt a dolgozói bankszámláról. A felperes állította, hogy a felvett összegeket a különvagyonából egészítette ki a szerződés szerinti részösszegekre, ez azonban nem nyert bizonyítást, ennek

megfelelően a különbözeti összegeket a közös vagyon védelme megdöntésének hiányában közös vagyonból teljesítettnek kell tekinteni.

[87] A felperes a perben ellentmondó nyilatkozatot tett arra vonatkozóan is, hogy a 2001. március 1-jén a dolgozói számlájáról felvett 2.500.000 forintot mire használta fel: utóbb azt állította, hogy abból 1.400.000 forintot a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan vételárának megfizetésére fordított. Ebben az időpontban viszont részteljesítés nem történt: a szerződésből ez nem következethető és a felperes tényállítását alátámasztó átvételi elismervény sem áll rendelkezésre. Vételárfizetés legközelebb 2001. augusztus 15-én történt, arra pedig nem adott magyarázatot a felperes, mi indokolta, hogy már a tényleges teljesítés előtt öt hónappal felvette a számlájáról az ahhoz szükséges pénzüsszeget.

[88] A most részletezett okirati bizonyítékok egybevetése arra enged következtetni, hogy a felperes a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan 11.500.000 forint vételárához 8.300.000 forint összegű különvagyonával járult hozzá (1.100.000 forint; a 3.000.000 forint és az 1.800.000 forint különbözeteként megmaradó 1.200.000 forint; 3 x 2.000.000 forint). Ennek figyelembevételével határozhatók meg a szerzés időpontja szerinti tulajdoni arányok.

[89] A felperes a perben mindvégig hivatkozott arra, hogy a fenti ingatlanon – ugyancsak a különvagyonra felhasználásával – értéknövelő beruházásokat is végeztek, amelyek szintén a javára számolandók el. Az I. rendű alperes az együttélés tartama alatti beruházások tényét nem vitatta, azonban állítása szerint azokat a közös vagyonból finanszírozták.

[90] A házastársak egymás közötti belső jogviszonyában a közös vagyonból az egyikük különvagyonához, a különvagyonból a közös vagyonhoz, illetve az egyik különvagyonból a másik különvagyonhoz tartozó ingatlanra eszközölt beruházások és költségek megítélése tekintetében a Csjt. szabályai irányadóak. A Csjt. 27. § (1) bekezdése és 31. § (2) bekezdése az épület szerkezetét nem érintő belső átalakításokhoz, korszerűsítésekhez is közös tulajdont – vagy az egyéb alvagyoni hozzájárulás eredményeként külön tulajdont – keletkeztető hatást fűz arra figyelemmel, hogy a házastársak közös szerzése dologi jogi hatályú, ezért a közös vagy különvagyonból történt beruházás folytán az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzés nélkül, a törvény erejénél fogva történik változás az ingatlan tulajdonjogában. A jogszabályhely alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat tehát kizárólag a dolog állagát javító, értékét tartósan emelő beruházásokat tekinti elszámolhatónak. Az állagmegőrzést célzó költségek, fenntartás, a dologgal járó egyéb, annak állapotát nem érintő költségek csupán kezelésnek minősül (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.615/1996/4.). Ebből következően az épület szerkezeti átépítésével, bővítésével, hozzáépítésével vagy új épület létesítésével nem járó, de tartós jelleggel új értéket létrehozó, a házastárs különvagyonából megvalósított ráfordítás a javára tulajdoni igényt keletkeztet, az értéknövekedést nem eredményező karbantartási, javítási, kisebb felújítási munkáknak viszont nincs tulajdonjogot megalapozó hatásuk (BH2001.19.).

[91] A megismételt eljárásban a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlanon végzett valamennyi beruházás forrását a különvagyonai pénzeszközei képezték, az általa megjelölt összesen 4.920.000 forint különvagyonát az ingatlan értéknövelő beruházásainak finanszírozására fordította, ezáltal tulajdoni igénye a már értékemelkedett ingatlan egészét illetően megalapozott. Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy e kötelezettségének nem tett eleget, ezért a bizonyítatlanság következménye a terhére esik.

[92] A felperes állítása szerint ugyanis a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan megvásárlásához a szüleitől 12.450.000 forintot kapott, amiből a vételár kifizetését követően 950.000 forintja maradt. A fentebb kifejtettek szerint nem nyert bizonyítást a fenti összegű (12.450.000 forint) különvagyon léte, a vételárból csupán 8.300.000 forint vehető figyelembe a felperes különvagyonai hozzájárulásaként. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy nem maradhatott olyan összeg, amit az ingatlan felújítására használhatott fel.

[93] További forrásként jelölte meg a (ingatlan 7. címe) szám alatti ingatlan eladásából származó, az $\frac{1}{4}$ tulajdonrésze után járó 2.100.000 forintot, amit készpénzben kapott meg. Az ennek alátámasztására csatolt elismervény (138/54.) nem bizonyítja kétséget kizáróan, hogy az összeget a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan felújítására használta fel a felperes. Az általánoságban, minden átvevő részéről egységesen megfogalmazott felújítási cél a konkrét ingatlan megjelölése nélkül ennek igazolására nem alkalmas. Mindemellett a volt házastársak jövedelme, különösen az I. rendű alperes pontosan nem ismert összegű, de jelentős sportolói bevétele a beruházások elvégzésére fedezetet nyújthatott.

[94] A következő 1.500.000 forint forrásaként a felperes az édesanyjától 2008. április 8-án ajándékként kapott összeget jelölte meg (137/55.). Az erre vonatkozó „nyilatkozat” elnevezésű, a korábbiakhoz hasonlóan kézzel írt magánokirat önmagában nem alkalmas annak bizonyítására, hogy azt a felperes az állított felújítási célra fordította, mert a pénzt kifejezetten gépkocsivásárlásra kapta, tehát azt az ajándékozás céljához kötötte és annak megfelelően gépjárművásárlásra kellett fordítania. Lényeges emellett, hogy a felújítási célra történt felhasználást nem is igazolta. Megjegyzést érdemel, hogy az összeg a dolgozói bankszámlán nem is jelent meg.

[95] Nem fogadható el a 2008. december 5-én kelt 500.000 forint ajándékozására vonatkozó „kísérőkártya” (137/56.) tartalma sem, mert az nem felel meg a régi Pp. 196. § (1) bekezdésében foglalt teljes bizonyító erejű magánokirati kritériumoknak, ezért önmagában a pénzátadás tényét nem bizonyítja. Emellett nem alkalmas arra sem, hogy a felújítási munkálatok költségeire történt felhasználását igazolja.

[96] Így miután felperes által megjelölt bizonyítékok nem támasztották alá hitelt érdemlően a beruházások felperesi különvagyoni forrásból történt megvalósítását, az ítéltábla az annak folytán előállott, a szakértő által kimunkált 10.500.000 forint összegű értékelkedést egyenlő arányban számolta el a felperes és az I. rendű alperes javára.

[97] A kifejtettek alapján a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan szerzés kori vételárából (11.500.000 forint) a felperes különvagyoni ráfordításaként 8.300.000 forint vehető figyelembe, ami 72 %-os felperesi különvagyonot eredményez, míg a közös vagyoni ráfordítás 28 %, amelyből a felperest és az I. rendű alperest 14-14 % illeti meg. Ez a felperes tekintetében 86/100, az I. rendű alperes oldalán 14/100 tulajdoni hányadnak felel meg. A szakértő az ingatlan jelenlegi forgalmi értékét 50.000.000 forintban határozta meg, amelyből a közös beruházások értékelkedése 10.500.000 forint, a különbözet, azaz a beruházások nélküli forgalmi érték 39.950.000 forint, amelynek 86 %-a a felperest, 14 %-a az I. rendű alperest illeti. Ehhez hozzászámítandó a volt házastársakat egyenlő arányban megillető értékelkedés összege, aminek alapján az ingatlan jelenlegi forgalmi értékéből a felperes javára 39.382.000 forint, az I. rendű alperes javára 10.618.000 forint számolható el.

[98] Az ismertetett levezetés alapján az ítéltábla megállapította, hogy összességében az ingatlan 72/100 részben a felperes különvagyona, míg 28/100 rész a volt házastársak közös vagyona. Az ingatlanon fennálló közös tulajdont az I. rendű alperes 14/100 tulajdoni hányadának felperes tulajdonába adása útján szüntette meg azzal, hogy a felperes által megváltási árként fizetendő összeg 10.618.000 forint. Az ítéltábla az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (továbbiakban: Inytv.) 26. § (8) bekezdése alapján rendelkezett a tulajdonosváltás ingatlan-nyilvántartáson való átvezetéséről.

[99] Megalapozottan kifogásolta a felperes a (település neve), (ingatlan 2. címe), (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésének elsőfokú bíróság által alkalmazott módját. A vagyonmegosztás főszabálya a Csjt. 31. § (3) bekezdése szerint a vagyontárgyak természetbeni megosztása, ingatlanok esetén pedig a megosztás régi Ptk. 148. §-ában részletezett sorrendje irányadó. Eszerint a közös tulajdon tárgyait elsődlegesen természetben kell megosztani, másodlagosan a közös tulajdon tárgyait megváltási ár

ellenében az egyik tulajdonostárs tulajdonába kell adni. Ezek alkalmazhatóságának hiányában rendelkezhető el árverési értékesítés [régi Ptk. 148. § (3) bekezdés]. A vagyoni jogi perek sajátosságaiból adódóan a vagyontárgyak természetbeni megosztása ellenére szinte minden esetben mutatkozik valamelyik fél terhére megváltási ár, értékkiegyenlítés fizetési kötelezettség, ezért a megosztás törvényi sorrendjének szem előtt tartásával és a méltányosság, valamint az arányosság követelményére is tekintettel törekedni kell olyan megosztási mód alkalmazására, amellyel a lehető legkisebb mértékű mérsékelhető a fizetendő összeg. Erre tekintettel az ítéltábla mellőzte az elsőfokú bíróság által alkalmazott árverési értékesítés elrendelését és a felperes nevében nyilvántartott $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadot 2.000.000 forint megváltási ár ellenében az I. rendű alperes tulajdonába adta.

[100] A felperes módosított fellebbezésében a (ingatlan 6.) utcai ingatlan 34,12 %-ára különvagyoni, 32,94 %-ára házastársi közös vagyoni jogcímen tartott igényt arra alapítottnak, hogy a foglalt, valamint a későbbi felújítás költségeit (175.000 forint + 848.000 forint) a szülei által neki juttatott pénzből fizette ki, míg a vételár fennmaradó részét a dolgozói bankszámlájáról felvett, az I. rendű alperessel közös vagyoni képező pénz felhasználásával teljesítették. A közhiteles ingatlan-nyilvántartási adatok szerint az ingatlan 1/1 arányban a II. rendű alperes tulajdona, amellyel szemben a felperes bizonyítási kötelezettsége volt a különvagyoni és az I. rendű alperessel közös vagyoni teljesítések hitelt érdemlő igazolása. Az elsőfokú bíróság az adásvétel körülményeinek tisztázása érdekében széleskörű bizonyítást folytatott le, majd a bizonyítékok okszerű, logikai ellentmondástól mentes értékelése eredményeként jutott arra a meggyőződésre, hogy az ingatlan az adásvételi szerződésben rögzítetteknek megfelelően a II. rendű alperes tulajdona. Az okiratszerkesztő ügyvéd, (okiratszerkesztő ügyvéd neve) tanúvallomása alátámasztotta, hogy a vételár devizában állt rendelkezésre, azt át kellett váltani forintra („forintosítani” kellett). A tanúvallomást a devizakifizetési bizonylatokkal, az (W) Bank által kiállított igazolással, a konvertálásra vonatkozó folyószámla kimutatásokkal egybevetve kétségtelenül megállapítható, hogy a II. rendű alperes 2.427.367 forintnak megfelelő devizával rendelkezett a vétel időpontjában. Az adásvétel kapcsán lefolytatott közigazgatási eljárás irataiból kitűnően a II. rendű alperes további 4480 német márkát váltott át, ami 585.088 forintnak felelt meg, ez összességében fedezetet nyújtott az ingatlan 3.000.000 forint összegű vételárára. A felperes ugyanakkor ellentmondásos tényelődást tett a vételár forrásáról: állítása szerint 3.100.000 forintot vett fel 2000. június 23-án a dolgozói számlájáról, majd 2.427.368 forintot nyomban visszafizetett oda, a szerződéskötés napján viszont készpénzben rendelkezett 2.500.000 forinttal, amit állítása szerint a II. rendű alperesnek átadott. A bankszámla forgalom azonban nem igazolta a 2.500.000 forint felvételét, a pénz átadásának tényére pedig nem szolgáltatott elfogadható bizonyítékot. Lényeges, hogy a II. rendű alperes a devizaátváltásra vonatkozó okiratok szerint német márkát és amerikai dollár devizanemben rendelkezett a vételárral. Ha valós tartalmúként elfogadnánk, hogy a deviza forrása a felperestől származó, a II. rendű alperesnek átadott forint összeg volt, akkor nem érthető, miért volt szükség a teljesítéshez először kétféle devizára történt átváltásra. Ez csak feleslegesen bonyolította volna az eljárást. Ehhez képest az a tény, hogy a II. rendű alperes amerikai dollárt és német márkát is átváltott, a vételár saját megtakarításból való finanszírozását igazolja. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a külföldi állampolgárságú II. rendű alperes a tulajdonszerzése érdekében a Magyarországra utazáson túl vállalta a közigazgatási eljárásban, illetve az adásvétellel kapcsolatos valamennyi eljárási cselekményben való részvételt, amit nyilvánvalóan nem tett volna meg, ha az ingatlan tényleges tulajdonosa más személy. Önmagában abból a körülményből, hogy tulajdonosi jogainak egyes részjogosítványait, így a használat jogát hosszú időn keresztül nem gyakorolta, nem lehet következtetni arra, hogy a szándéka nem irányult az ingatlan tulajdonjogának megszerzésére. Valójában a rendelkezési jogával élt, amikor a használat, majd – bérbeadás folytán – a hasznok szedésének jogát átengedte a házastársaknak.

Mindemellett az okírszerkesztő ügyvéd elfogulatlan tanúvallomása egyértelműen igazolta, hogy az ingatlan vételárát a II. rendű alperes fizette meg, ami cáfolja eladó 1. neve megkérdőjelezhető tartalmú tanúvallomását, aki szerint a vételárát „(felperes szülei)ék” teljesítették. Mindazon túl, hogy a tanú nem tudott nyilatkozni a vételár eredetéről, saját előadása szerint utólag aláírt egy más által szerkesztett, előzetesen teljes egészében írásba foglalt okíratot, amely szerint a vételár a fiataloktól származott. Ez arra enged következtetni, hogy egyfelől nem volt ráhatása az okirat tartalmának kialakítására, másfelől nem rendelkezett közvetlen információkkal a vételár forrásáról, továbbá az írásbeli nyilatkozat megtételére a felperesi tényelőadás utólagos alátámasztása érdekében vették rá, ami miatt az bizonyítékként nem értékelhető.

[101] Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, hogy a felperes nem bizonyította, a (ingatlan 6.) utcai ingatlanon a szülei által ajándékként neki juttatott 848.000 forint ajándék felhasználásával végzett beruházásokat, ezért az részben a különvagyona. Az elsőfokú eljárásban a felperes megjelölte az ingatlanon 2000. július és augusztus hónapjaiban végzett, a tényállásban részletezett felújításokat. Mivel ezek karbantartási, állagmegóvási jellegűek, tartós jelleggel új értéket nem hoznak létre, ezért tulajdonjogot keletkeztető hatásuk nincs. Erre tekintettel csupán megjegyzi az ítéltábla, azt sem bizonyította sikerrel, hogy ezek bármelyikét a különvagyonából finanszírozta: édesanyja tanúvallomása az I. rendű alperes tényállításának cáfolatára nem volt alkalmas. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a 2000-ben elvégzett munkák jelentős része az életközösség megszűnésének időpontjában az azóta eltelt hosszú időre, az ingatlan folyamatos használatára és ebből következő elhasználódására tekintettel értékelkedésként akkor sem lenne értékelhető, ha azok nem az állagmegóvás, illetve fenntartás körébe tartoznának, ezért – a különvagyoni hozzájárulás bizonyítottsága esetén – a felperes még megtérítési igényt sem érvényesíthetne megalapozottan. A perben eljáró szakértő az ingatlanon a 2015. évet követő, azaz az életközösség megszűnése utáni felújítási munkálatokat vizsgálta, meghatározva értéknövelő hatásukat. Ide tartozik a panelprogram keretében végzett nyílászárócsere, a homlokzati szigetelés, az új kéményrendszer kialakítása. Ezek azonban a kivitelezések időpontjából adódóan nem képezhetik a felek közötti elszámolás tárgyát, de a felperes igénye sem ezekhez, hanem a korábbi, általa felsorolt munkálatokhoz kapcsolódott. Emiatt ugyanakkor közömbös az az állítása is, hogy a házastársak az életközösség tartama alatt a társasház felújítási alapjába a házastársi közös vagyon terhére teljesítettek befizetéseket.

[102] A fentieket összegezve megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy a felperes (ingatlan 6. címe) utcai ingatlant érintő külön-, illetve közös vagyoni igénye egyaránt megalapozatlan, azok elutasítása tárgyában hozott döntése helyes.

[103] Ezzel szemben az ítéltábla egyetért a felperes fellebbezésében kifejtettekkel a vagyonmérleg 1. tétele alatt feltüntetett Ford Fiesta típusú személygépkocsi alvagyoni hovatartozását illetően, az ugyanis – az I. és II. rendű alperesek nyilatkozataiból is kitűnően – a felperes különvagyonának minősül. A II. rendű alperes a volt házastársak harmadik gyermekének születésekor 12.000 eurót adott ajándékba gépjárművásárlásra, amit személyes meghallgatása során úgy pontosított, hogy „a felperesnek én vettem neki ezt az autót” (... számú jegyzőkönyv). A volt házastársak között folyamatban volt más perben az I. rendű alperes képviselőjét ellátó (ügyvédnő neve) ügyvéd a gépjárművet a felperes külön tulajdonaként nevezte meg, kiemelve, hogy a II. rendű alperes 12.000 eurót ajándékozott a menyé részére azért, hogy abból gépjárművet vásároljon. Ezzel egybehangzóan nyilatkozott az I. rendű alperes a Kecskeméti Törvényszék (....) és a (település neve) Járásbíróság (.....) előtt folyamatban volt eljárások során, elismerve, hogy a gépkocsi a felperes különvagyona. Ehhez képest az, hogy utóbb az I. és a II. rendű alperes is ellentétes nyilatkozatot tett,

súlytalan, az elismerés annulálására alkalmatlan. Megalapozottan hivatkozott tehát a felperes arra, hogy a 12.000 euro neki juttatott ajándéknak minősül, ezért az annak helyébe lépett vagyontárgy a Csjt. 28. § (1) bekezdés d) pontja alapján a különvagyonát képezi, amit az ítéltábla erre figyelemmel a közös vagyon köréből mellőzött.

[104] A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a 614 darab O. részvényt (65. tétel) az értékesítéskori (2016. április 29.; november 10.) 4.699.355 forintos értéken számolt el, azt jelen fellebbezésében a vagyonmegosztáskori, azaz a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet időpontja szerinti árfolyamon (2024. április 29.) részvényenként 18.070 forint/darab áron, összesen 11.094.980 forintban kérte a vagyonmérlegbe beállítani.

[105] A házastársakat megillető rendelkezési jogból fakadóan a vagyontársasághoz tartozó tárgyakat csak közös egyetértéssel lehet elidegeníteni, illetve általában a közös vagyonra vagyoni jogi rendelkezést tenni. A vagyontársaság az életközösség megszűnésével véget ér, a közös tulajdon azonban a közös vagyon megosztásáig az ahhoz tartozó vagyontárgyakon fennáll, azaz a fél rendelkezési joga a vagyon megosztásáig korlátozott. Az egyetértési jog megsértésével kötött jogügyletből eredő, a rendelkezési joga gyakorlásától megfosztott fél oldalán bekövetkező kárért a jogellenes magatartást tanúsító fél kártérítési felelősséggel tartozik. Ennek kapcsán a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:519. §-a alkalmazandó a kár bekövetkeztének időpontja miatt. A részvények nem vitásan a házastársi közös vagyon részei, ennek megfelelően a felettük való rendelkezési jog a közös tulajdon általános szabályaihoz igazodik. Az I. rendű alperes beismerte, hogy a részvényeket az életközösség megszűnését követően a felperes hozzájárulása nélkül értékesítette, őt a jogügyletről nem tájékoztatta. Ha a részvények természetbeni megosztására a vagyoni jogi perben kerülne sor, úgy a felperes a vagyonmegosztás időpontja szerinti, bizonyítottan magasabb 18.070 forint/darab forgalmi értéken jutna azok $\frac{1}{2}$ részéhez. Lényeges viszont, hogy az alapeljárásban előterjesztett módosított keresetében 17.850 forint/db árfolyamon kérte elszámolni a részvényeket, amely kereseti kérelmét a megismételt elsőfokú eljárásban sem módosította, holott arra módja lett volna, így a régi Pp. 247. § (1) bekezdésében írt korlátra tekintettel arra a másodfokú eljárásban már nincs lehetősége. Mivel azonban kár így is kimutatható, hiszen az eladáskori részvényértékek a megjelölt 17.850 Ft/db értéknél is lényegesen alacsonyabbak, az ítéltábla ezt az értéket alapulvéve összesen 10.959.900 forintértékben állította be az O. részvényeket a vagyonmérlegbe. A felperes ennek $\frac{1}{2}$ részére, 5.479.950 forintra tathat igényt.

[106] A felperes módosított keresetében az O. részvények után járó osztalék (66. tétel) arányos részét is követelte. Az osztalék tíz évre járó összegét 849.906 forintban jelölte meg oly módon, hogy az I. rendű alperes által felvett osztalék átlagát tíz éves időtartamra vetítette. Az I. rendű alperest az így számítandó összeg 50 %-ának megfizetésére kérte kötelezni.

[107] A rendelkezési jog megsértéséből következően az I. rendű alperes kártérítési felelőssége kiterjed a vagyonmegosztás időpontjáig terjedő időtartamban részére járó osztalék összegének 50 %-ára mint elmaradt haszonra, ezért vizsgálni kellett, hogy a részvények értékesítését követő időszakban a pénzügyi intézet a részvényeseinek fizetett-e osztalékot, s ha igen, milyen összegben. A felperes kárszámítási módja csak akkor alkalmazható, ha a kár összege nem határozható meg pontosan, vagyis ha általános kártérítésnek lenne helye. Jelen esetben azonban az elmaradt haszon összegét pontosan ki lehetett számítani. Az osztalékfizetési kimutatásából (P.21.300/2023/46.) kitűnően az I. rendű alperes által három ízben felvett osztalékon kívül az érintett tíz éves időtartamban további három alkalommal volt osztalékfizetés: 2018., 2021. és 2022. években. A kimutatásban mindhárom évre szerepel az egyes részvények osztaléka, amelynek alapulvételével meghatározható a 614 db részvény után járó elmaradt osztalék összege, ami összesen 608.798 forint (2018-ra 141.237 forint; 2021-re 275.460 forint; 2022-re 192.101 forint). Tekintve, hogy a pénzügyi intézet a felperes által

megjelölt tíz éves időszakon belül a részvények után – az I. rendű alperes által érvényesítettek felül – csak e három évben fizetett osztalékot a részvényeseknek, az I. rendű alperes kártérítési felelőssége is csak az ehhez igazodó összegért áll fenn, ellenkező esetben a felperes oldalán káronszerzés következne be. Az I. rendű alperes által felvett és a részvények megtartása esetén járó osztalékok együttes összege 804.052 forint, amelynek $\frac{1}{2}$ része, 402.026 forint illeti a felperest.

[108] A felperes kifogásolta a C. lakossági és megtakarítási számlán az életközösség megszűnésekor meglevő összeg (67. tétel) elsőfokú ítélet szerinti meghatározását, azt 2.721.872 forintra kérte felemelni. Az elsőfokú iratok között P.20.692/2020/142. számon fellelhető a C. Bank Zrt. kimutatása. Eszerint a (Y fajta) elnevezésű 39 darab részvény piaci értéke az életközösség megszűnésekor 382.770,8 forint, a számlán elhelyezett összeg pedig 391.871,56 forint. Ez összesen 774.641 forint, ami – mivel nem vitatottan a házastársak közös vagyonához tartozik – megosztandó a felperes és az I. rendű alperes között. Ezt meghaladó, az életközösség megszűnésekor a C. számlán kezelt vagyont a felperes nem igazolt, arra vonatkozóan bizonyíték nem áll rendelkezésre, ezért csak az így kimutatott összeg $\frac{1}{2}$ részének felperes javára történő elszámolására volt lehetőség.

[109] A felperes az I. rendű alperes terhére kérte elszámolni az általa a számláról 2013. június 27-én felvett 100.000 forintot, valamint a 2013. július 1-jén felvett 300.000 forintot. Tény, hogy a házastársak életközössége 2013. július közepén szűnt meg úgy, hogy az I. rendű alperes még közel egy évig az utolsó közös lakásban maradt. Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy az életközösség megszűnésekor meglevő pénzeszközök megosztására kerülhet sor a felek között, az ettől való eltérés akkor lehet indokolt, ha bizonyítható, hogy a fél magatartása a közös vagyon csökkentésére, a pénz saját célokra való felhasználására, annak a közös vagyonból való kivonására irányult. Ezt alátámasztó bizonyítékot azonban a felperes nem szolgáltatott: az I. rendű alperes részéről felróható magatartás nem igazolódott. Kétségtelen, hogy az I. rendű alperes által felvett pénzeszegek pontos felhasználása, hova fordítása nem ismert, de az életközösség megszűnéséig eltelt hetekben a gyermekek eltartásával, a közös ingatlan fenntartásával kapcsolatban számos kiadás merülhetett fel, amelyhez az I. rendű alperesnek is hozzá kellett járulnia, így a pénzeszegeket a házastársak közös célra is felhasználhatták. Emellett egyértelmű peradat, illetőleg erre utaló bizonyíték hiányában az sem állapítható meg, hogy a pénz az életközösség megszűnésének időpontjában még rendelkezésre állt. Erre figyelemmel a megosztandó készpénzvagyon nem volt növelhető az I. rendű alperes által felvett összesen 400.000 forinttal.

[110] A felperes az életközösség megszűnését követő időszakra az I. rendű alperes birtokában maradt pénzeszközök után megalapozatlanul igényelt kamatot. A közös vagyon megosztásának módját a felek megállapodásának hiányában a bíróság határozza meg. A bíróság döntéséig a fél nem esik késedelembe a birtokában levő vagyontárgyak kiadását, illetve megosztását illetően, az csak a bíróság által meghatározott teljesítési határidő eredménytelen elteltével következik be. Késedelem hiányában pedig késedelmi kamatfizetési kötelezettség fel sem merülhet.

[111] A kifejtettek alapján a felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonához tartozó vagyontárgyak és azok értéke (közös vagyoni érték) az alábbiak szerint határozhatók meg:

- (ingatlan 3. címe) szám: 21.236.000 forint;
- (település neve), (ingatlan 4. címe) szám: 5.900.000 forint;
- (település neve), (ingatlan 2. címe),
(ingatlan 5. címe) szám: 4.000.000 forint;

- ingóságok + pénzügyi számlaegyenlegek: 2.460.549 forint;
- 614 darab O. részvény 10.959.900 forint;
- az O. részvények osztaléka 804.052 forint.

A házastársi közös vagyon értéke 45.360.501 forint, az egy főre jutó vagyonrész értéke 22.680.250 forint.

[112] A felperes tulajdonába kerül:

- (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan közös vagyoni értékeként: 21.236.000 forint;
- (település neve), (ingatlan 4. címe) szám alatti ingatlan: 5.900.000 forint;
- ingóságok és bankszámla egyenleg: 1.047.908 forint
- Összesen: 28.183.908 forint érték**

[113] Az I. rendű alperes tulajdonába kerül:

- (település neve), (ingatlan 2. címe), (ingatlan 5. címe) szám alatti ingatlan: 4.000.000 forint;
- ingóságok + C. számla egyenlegek: 1.412.641 forint;
- 614 darab O. részvény: 10.959.900 forint;
- O. részvények osztaléka: 804.052 forint
- Összesen: 17.176.593 forint érték.**

[114] A felpereshez az egy főre jutó vagyonrész értékéhez képest tehát 5.503.658 forinttal nagyobb érték kerül, ezért köteles azt értékkiegyenlítés címén az I. rendű alperes részére megfizetni.

[115] Az I. és a II. rendű alperes fellebbezésében kifogásolta az elsőfokú bíróság perköltséget érintő döntését, mert az – véleményük szerint – nem felel meg a perköltségviselés Pp. 77-81. §-aiban, valamint az 1/2017. (IX.11.) PK véleményben részletezett szabályoknak.

[116] A perköltség viselésének alapja a kiegyenlítési elv, ennek főszabálya szerint a pernyertes fél igényt tarthat arra, hogy a perbeli igényérvényesítéssel okozati összefüggésben felmerült, ahhoz szükséges költségét az ellenérdekű fél megtérítse. A perköltség fogalmába a félnél felmerült költségek sorolhatók, ide tartozik a fél által megfizetett eljárási illeték, és a képviselő körében vagy a bizonyítási eljárás során felmerült költségek. A régi Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes felet kell kötelezni; ez alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83. §-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény kifejezett rendelkezése a költséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója. A régi Pp. 81. § (1) bekezdése eltér az általános szabálytól a részleges pernyertesség esetében: a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz. Ezzel mérlegelési jogkört biztosít a bíróság számára a pernyertesség-peresztesség meghatározásakor. A házastársi közös vagyon megosztása a közös tulajdon megszüntetésének speciális alakzata, annak szabályai – a vagyoni jogi igények sajátosságaira tekintettel – csak bizonyos eltérésekkel

alkalmazhatók. A házastársi közös vagyon megosztásakor irányadó teljeskörű vagyoni rendezés elvét a bírói gyakorlat alakította ki, az a Csjt. 31. § (2) bekezdésén, a közös vagyonból a házastársakat egyenként megillető jutó követelhetőségén alapul. E perekben a pernyertesség-pervesztesség meghatározása, ezáltal a perköltség viselése rendhagyóan, a Pp. 78. § (1) bekezdése szerinti általános szabálytól eltérően alakul: felmerülő költségeiket a felek viselik. A felek jutóját meghaladó, elutasított, megalapozatlan vagyoni követelések esetében azonban az általános szabály alkalmazásának van helye, azaz a pernyertes fél költségeinek megtérítésére a pervesztes felet kell kötelezni. A házastársi közös vagyon megosztása iránti perben a pertárgyérték az egy főre jutó vagyონrész értéke alapján határozható meg, ami a teljes vagyon $\frac{1}{2}$ része, ezen felül annak a követelésnek az értéke, amit a fél egyéb jogcímen (pl. különvagyon) igényel. A bíróság által megállapított egy főre jutó vagyónrész után felmerülő perköltség az ellenérdekű félre nem hárítható át, így jelen esetben sem, tehát azt a felperes és az I. rendű alperes maga viseli, csak az ezt meghaladó vagyoni igények tekintetében kerülhet sor a perköltség felszámítására.

[117] A felperes módosított keresetében az egy főre jutó vagyónrész értékét 38.458.536 forintban határozta meg, ehhez képest a jutó 22.680.250 forintban került megállapításra, így a két összeg különbözeteként mutatkozó 15.778.286 forint képezi a felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség számításának alapját. Az I. rendű alperes a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (továbbiakban: R.) 3. § (1)-(2) bekezdése alapján igényelt az alap elsőfokú eljárásban költséget, 950.000 forint összegben. Az R. 3. § (1) és (2) bekezdése alapján azonban a felszámítható összeg 673.348 forint, ami a kért összeg 70 %-a. Az I. rendű alperes a korábbi másodfokú eljárásra jelen fellebbezésében költségigényét 840.000 forintban jelölte meg. Ebből a fenti arány figyelembevételével 588.000 forint illeti meg.

[118] A felperes II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresete alaptalan, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a részére perköltséget fizetni. A II. rendű alperes szintén az R. 3. § (1) és (2) bekezdése alapján terjesztette elő erre irányuló követelését, amit 830.000 forintban jelölt meg. A felperes II. rendű alperessel szembeni keresete a (ingatlan 6.) utcai ingatlant érintette, amelynek forgalmi értéke 21.000.000 forint. A felperes ebből különvagyonaként 7.276.500 forintra, közös vagyónként 5.986.750 forintra, összesen 13.263.250 forintra tartott igényt, amelyben pervesztes lett. A követelés pertárgyértéke alapján, az R. 3. § (2) bekezdése alkalmazásával 597.897 forint perköltség számítható fel, ezért a II. rendű alperest az általa kért 830.000 forint helyett a fenti összeg illeti elsőfokú perköltségként. A II. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét az ítéltábla a hivatkozott hatályon kívül helyező végzésében 400.000 forintban állapította meg, amelynek arányos részeként a II. rendű alperes 288.000 forintra jogosult.

[119] A fentebb részletezettek alapján az I. rendű alperes 1.261.348 forint, a II. rendű alperes 885.897 forint elsőfokú és megelőző másodfokú perköltségre jogosult, amelyet a felperes a régi Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles részükre megfizetni.

[120] Az alap elsőfokú eljárás pertárgyétéhez kapcsolódóan feljegyzett eljárási illeték összege 1.500.000 forint, azaz az elsőfokú eljárási illeték maximuma. A fentebb kifejtettek szerint az egy főre jutó vagyónrész értékéhez (22.680.250 forint) igazodó eljárási illeték a felperest és az I. rendű alperest azonos összegben terheli, míg a felperes köteles viselni ezen felül a pervesztességéhez (15.778.286 forint) kapcsolódó eljárási illetéket. A feljegyzett 1.500.000 forint illetéket arányosítva: a jutóhoz 885.000 forint, a felperes pervesztességéhez 615.000 forint illeték kapcsolódik. Az ismertetett levezetés szerint az össz illetékből a felperes 1.057.500 forint, az I. rendű alperes 442.500 forint illeték megfizetésére köteles az állam javára.

[121] A szakértői díj viselésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezés megváltoztatását az ítéltábla nem tartotta indokoltnak. A szakértői vizsgálat a perrel érintett ingatlanok forgalmi

értékének, illetve a beruházások értéknövelő hatásának megállapítására irányult. E tekintetben a felek pernyertessége-pervesztessége közel azonos arányú, mivel a felperes különvagyoni igénye a (ingatlan 3. címe) szám alatti ingatlan esetében megalapozottnak, míg a (ingatlan 6.) utcai ingatlan kapcsán alaptalannak bizonyult, ezért a szakértői költségeket a felperes és az I. rendű alperes azonos arányban kötelesek viselni. Az elsőfokú bíróság arra is tekintettel volt, hogy a szakértői költséget a perben az I. rendű alperes előlegezte.

[122] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[123] A felperes jelen másodfokú eljárásban felülbírált és az I. rendű alperest érintő fellebbezésének pertárgyértéke 35.670.766 forint, amelyből 23.649.979 forint erejéig lett pernyertes. Abszolút pernyertessége így 11.629.192 forintra tehető. Mivel azonban úgy nyilatkozott, hogy költsége megállapítását nem kéri, a peres felek azt maguk viseljék, nagyobb arányú pernyertessége ellenére nem jogosult másodfokú perköltségre. Az I. rendű alperes perköltséget érintő fellebbezése részben bizonyult megalapozottnak, míg a felperes fellebbezése kapcsán pervesztessége nagyobb arányú, erre tekintettel másodfokú perköltségre nem tarthat igényt.

[124] A felperes II. rendű alperessel szemben előterjesztett fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a II. rendű alperes az R. 3. § (2) bekezdése alapján 298.948 forint másodfokú perköltségre és az általa előterjesztett, nagyobb részben megalapozott fellebbezésére lerótt eljárási illeték arányos részeként 70.848 forintra, összesen 369.796 forintra tarthat igényt. Ezt figyelembevéve az elsőfokú, a megelőző másodfokú és a jelen másodfokú eljárással kapcsolatos öt megillető perköltség összege 1.255.693 forint.

[125] A fellebbezési eljárás pertárgyértékéhez (35.670.766 forint) kapcsolódó fellebbezési eljárási illeték 2.500.00 forint, amelyből a felperes – a pervesztességéhez igazodóan – 843.000 forintot, az I. rendű alperes 1.657.000 forintot köteles megfizetni. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a megismételt eljárásban a fél az illeték ismételt megfizetése alól abban az esetben mentesül, ha a bíróság a határozatot a jogorvoslati eljárásban előadott kérelem, illetve ellenkérelem kereteire tekintet nélkül helyezi hatályon kívül. A perbeli esetben a hatályon kívül helyezés indoka a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű kiegészítése volt, ezért a megismételt másodfokú eljárásban további 2.500.000 forint fellebbezési eljárási illeték merült fel, amit a felperes és az I. rendű alperes a fentiek szerint megosztva köteles viselni, ezáltal a felperes összesen 3.314.000 forint, az I. rendű alperes 1.686.000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére köteles az állam javára.

[126] Az ítéltábla tájékoztatja a peres feleket, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni, közleményként feltüntetve az első- és másodfokú ítélet számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felek az illetéket annak esedékességekor nem fizetik meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlék fizetésére kötelesek.

Szeged, 2025. március 19.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró

